

af Fradraget for Hustrus Selverhverv, kunde imødekomme en Del af de Indvendinger, der fremføres mod Sambeskatningen, og derved fjerne det Hemningsmoment som de nugældende Beskatningsregler formenes at indeholde for de gifte Kvinder til at søge Beskæftigelse uden for Hjemmet.

Et historisk Tilbageblik paa Reglerne om Fradrag for Hustruens Indkomst ved Selverhverv, som indførtes ved Statsskatte-loven af 8. Juni 1912, vil da ogsaa vise, at dette Fradrag, der motiveredes ved de forøgede Husholdningsudgifter paa Grund af Hustruens Fraværelse fra Hjemmet, i Tidens Løb er undergaaet Forandringer, som i væsentlig Grad har afsvækket Fradragets skattemæssige Betydning. Dette hænger sammen med den Overgrænse for Hustrufradragets Størrelse, som bestemmes af det Manden selv tilkommende skattefrie Fradrag. Medens dette Fradrag i 1912, da Reglen om Hustrufradraget blev indført, var fast og gældende for alle Indkomster uden Hensyn til disses Størrelse, indførtes ved Statsskatte-loven af 10. April 1922 de nugældende Regler om Forsørgerfradrag, der gjordes trinvis af-tagende med Indkomstens Størrelse og bort-faldt ved en skattepligtig Indkomst af 10 000 Kr. Idet nu Loven af 1922 bibeholdt Reglen om Halvdelen af Mandens skattefrie Fradrag som Overgrænse for Hustrufradraget, fremkom det — i Betragtning af Bestemmelsens Motivering ret paradoksale — Resultat, at jo mere Hustruen ved Anvendelse af sin Arbejdskraft udenfor Hjemmet bidrager til Forøgelse af Ægtefællernes Fællesindkomst, jo mindre bliver Fradraget, og hvis Ægtefællernes samlede Indkomst naar 10 000 Kr., bortfalder Fradraget helt. Dette Resultat, der muligvis ikke har været bevidst tilsigtet, maa nu med den siden 1922 skete stærke Forhøjelse af Pris- og Indtægtsniveauet forekomme meget uheldigt. Det synes nødvendigt at frigøre Hustrufradraget for denne Afhængighed af Forsørgerfradraget, hvilket vil sige,

at man med Bibeholdelse af Fradragets principale Beregning som Halvdelen af Hustruens Indkomst maa fastsætte en ny Maksimalgrænse.

Udgangspunktet for Fastsættelsen af denne Grænse maa formentlig naturligt søges i et Skøn over, hvad det koster at erstatte Hustruens Arbejde i Hjemmet med lønnet Medhjælp. At fastsætte Grænsen ved den Udgift, der i det enkelte Tilfælde kan dokumenteres at være afholdt til lønnet huslig Medhjælp, vil næppe være praktisk eller rimeligt. Grænsen vilde derved i nogle Tilfælde komme til at ligge for højt, idet Udgiften til huslig Medhjælp, hvor den er særlig stor, i et vist Omfang kan siges at være Udtryk for en Luksus mere end for en Nødvendighed. Paa den anden Side vilde en saadan Grænsebestemmelse udelukke Fradrag i de talrige Tilfælde, hvor der vel ikke holdes lønnet huslig Medhjælp, men hvor Ægtefællerne af Hensyn til Hustruens Beskæftigelse maa bo i Pensionat, indtage deres Maaltider paa Restauration eller har Udgifter til Børnenes Pleje og Pasning paa Vuggestue eller i Børnehave, og hvor Hustruens Beskæftigelse altsaa medfører en væsentlig Fordyrelse af Leveomkostningerne, som det dog ofte vil være vanskeligt nærmere at dokumentere. Grænsen synes derfor at burde sættes til et fast Beløb, svarende til det Mindstebeløb, som Normaludgiften til Løn, Kost og Logi til en fast huslig Medhjælp efter de nu herskende Prisforhold kan antages at repræsentere som Gennemsnit for hele Landet. Dette Beløb kan næppe sættes lavere end til 2000 Kr., og Forslaget gaar derfor ud paa, at Fradraget for Hustrus Selverhverv fastsættes til Halvdelen af Indtægten ved dette, dog højst 2000 Kr. Maksimalgrænsen vil efter dette Forslag sætte ind ved en Hustruindtægt af 4000 Kr. Det Provenutab, som denne Regel vil medføre, kan formentlig anslaaes til 6 à 8 Mill. Kr.